

Между две отровни змии

Единъ день, надвечеръ, жената на единъ плантаторъ въ Зузуландъ, госпожа Джеймсъ Крюкшанкъ, свирѣла на цигулка въ своето колониално жилище. Нейниятъ мъжъ и нейниятъ братъ, едничкитѣ обитатели на къщата, били се оттеглили въ стаитѣ си, да си починатъ. Изведнажъ госпожа Крюкшанкъ забелязала една тѣсна сѣнка, която танцувала по бѣлитѣ страници на нотитѣ. Продължавайки да свири, тя се извърнала и видѣла на височина на рамото си черната продълговата глава на една грамадна мамба — една отъ най-страшнитѣ змии въ Африка. Цѣла изстинала отъ ужасъ, тя продължавала да свири, защото знаела, че ако спре, ще се прекъсне действието на музиката върху змията.

И като се обърнала съ лице къмъ змията и продължавала да свири, тя започнала сантиметъръ по сантиметъръ да се отдръпва къмъ вратата на съседната стая. Това било непоносима мъка, защото стаята била обширна, отрупана съ мебели, освѣтена само отъ една газена лампа, и трѣбвало при оттеглянето да внимава да не произведе никакъвъ шумъ.

Мамбата тръгнала подиръ нея, като запазвала прежното разстояние. Това траяло почти половина часъ. Свирейки отчаяно, жената си повтаряла като на сънъ:

— Ухапването отъ мамба значи смъртъ въ петъ минути.

Тя се доближавала вече до вратата. Сждбата ѝ зависѣла отъ бързината на движенията, защото тя разчитала съ свѣткавична бързина да изпусне лжка и цигулката и да се скрие задъ вратата.

Тя взела последния тонъ, който прозвучалъ въ нехармониченъ акордъ, но въ тоя мигъ почувствувала едно студено допиране до голия си грѣбъ.

— Какъ не умиръхъ права — разказвала после тя — защото когато обърнахъ глава, видѣхъ дългото тѣло